

Λίγα λόγια για το έργο...

Το «Θέλω μια χώρα» του Ανδρέα Φλουράκη βασίζεται, κατά τον ίδιο τον συγγραφέα του, «σε μια συνθήκη αβεβαιότητας, πρόκλησης και ανεδαφικότητας: μήπως η χώρα που έχουμε δεν είναι η κατάλληλη για να ζήσουμε και πρέπει να βρούμε μια καινούργια; Πάνω σε αυτή τη συνθήκη διαπλέκονται οι φωνές όσων καλούνται να διαμορφώσουν πλαίσια ζωής σε ένα έδαφος μεγάλων ασταθειών. Είναι δυνατόν το μεγαλύτερο μέρος ενός λαού να αναζητά επαναπροσδιορισμό του ίδιου του τόπου; Γιατί και πώς γίνεται αυτό; Πώς διαμορφώνεται στις μέρες μας ένας τόπος που μπορεί να γίνει αποδεκτός ως χώρα; Μήπως έχει ολοκληρωθεί η διαδικασία διαμόρφωσης χωρών και συνεπώς μια νέα χώρα δεν μπορεί παρά να ανήκει σε ένα συλλογικό φαντασιακό;»

Το έργο παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στα αγγλικά σε μετάφραση του Alexi Kaye Campbell στο Royal Court Theatre στο Λονδίνο τον Ιούνιο του 2013, σε σκηνοθεσία του Richard Twyman, στο πλαίσιο του προγράμματος PIGS. Το δεύτερο ανέβασμα πραγματοποιείται στο Φεστιβάλ Αθηνών, στις 30 και 31 Ιουλίου 2015, με τη συμπαραγωγή του Θεάτρου Τέχνης Καρόλου Κουν σε σκηνοθεσία της Μαριάννας Κάλμπαρη ενώ τον Μάιο του 2016, ένα ακόμη ελληνικό ανέβασμα «φιλοξενήθηκε» στο «Δημοτικό Θέατρο του Πειραιά», με τη σκηνοθετική επιμέλεια του Πέρη Μιχαηλίδη. Ακολούθησε η Αμερική με το Lincoln Center Theatre τον Αύγουστο του 2016 κι η Οξφόρδη με το «O'Reilly Theatre» σε παραγωγή του Praxis Theatre Group και σκηνοθεσία της Αναστασίας Ρεβή.

Ο σκηνοθέτης και ηθοποιός του ΚΘΒΕ Νίκος Καπέλιος σκηνοθετεί τώρα εκ νέου το έργο του Φλουράκη στο Βασιλικό Θέατρο Θεσσαλονίκης με πρωταγωνιστές τα μέλη της ομάδας του θεατρικού εργαστηρίου του Προγράμματος Προαγωγής Αυτοβοήθειας και ειδικό συνεργάτη την Άννα Ιωακειμίδου (Υπεύθυνη Θεατρικού Εργαστηρίου ΠΠΑ), σε μια παράσταση που εκφράζει πρωτίστως «την ισχύ της ενότητας για την επιτυχία της κοινής δημιουργίας».

Η παράσταση πραγματοποιείται με την ευγενική παραχώρηση του έργου από τον Ανδρέα Φλουράκη και την Ευγενική Υποστήριξη του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος.

Σημειώματα Συντελεστών της Παράστασης:

Νίκος Καπέλιος (Σκηνοθέτης):

Η χώρα είναι ένα σύμβολο. Όχι μόνο τοπικό αλλά και σύμβολο ονείρων. Μια χώρα μπορεί να είναι από Γη της επαγγελίας μέχρι κόλαση. Μία χώρα είναι προορισμός, σπίτι, δημιουργία, έρωτας, ζωή. Μία χώρα μπορεί να χωρέσει όλα όσα θέλουμε, όλα όσα μπορούμε, όλα όσα ζούμε.

Το μεγάλο ερώτημα είναι: Τι θέλουμε;

Κάτι που μπορεί να μείνει αναπάντητο, να αιωρείται να μας στοιχειώνει ή να μας λυτρώνει. Μέσα από αυτή τη δημιουργική διαδρομή με τα παιδιά του Προγράμματος Προαγωγής Αυτοβοήθειας εξερευνήσαμε τοπία επιθυμιών και καταστάσεων με την προσδοκία να φτιάξουμε ένα καλύτερο ΑΥΡΙΟ.

Εύχομαι να απολαύσετε την παράσταση.

Άννα Ιωακειμίδου (Υπεύθυνη Θεατρικού Εργαστηρίου ΠΤΠΑ):

Όλα τα ταξίδια που μας αλλάζουν. Αυτή είναι η αίσθηση που είχα από την πρώτη κιάλας μέρα που συναντηθήκαμε με το Νίκο και την ομάδα. Στιγμές υπήρξα ανυπόμονη περιμένοντας να συναντηθούμε με αυτή την αλλαγή όταν αρχίσαμε να γνωρίζουμε το κείμενο του Ανδρέα Φλουράκη.

Οι πρόβες κάποιες φορές δύσκολες, κάποιες φορές με πολύ ενθουσιασμό.

Μέσα σ' αυτό το έργο που αγαπήσαμε και μας αγάπησε, βρήκαμε τελικά πολλά κομμάτια από τον εαυτό μας. Ανακαλύψαμε κόσμους που μας αφορούν γύρω μας. Τα συναρμολογήσαμε και τα παρουσιάζουμε.

Το ταξίδι αυτό μας έμαθε κάτι πολύ σημαντικό: Να μη φοβόμαστε, να τολμάμε!

Μέλη του Θεατρικού Εργαστηρίου του ΠΤΠΑ – Ηθοποιοί:

Το έργο... «εκφράζει την ήρεμη εσωτερική δύναμη». «Μας δείχνει πώς να συνυπάρξουμε όλοι μαζί, ανεξαρτήτως χρώματος, εθνικότητας, φύλου, πολιτικών απόψεων και σεξουαλικότητας». «Μας δείχνει την ισχύ της ενότητας για την επιτυχία της κοινής δημιουργίας»... «Εκεί στη χώρα του ποτέ, στηνόμαστε στα πόδια μας, παίζουμε την ελευθερία, στα όρια που η φαντασία μας ορίζει. Χωρίς σύνορα, φυλές και φύλα. Μέσα από τα φύλλα της καρδιάς/χώρας μας». «Είναι μια επαναστατική πράξη. Είναι μια κραυγή για το δικαίωμα στην ειρήνη, στη ζωή, στην ασφάλεια, και σ' ένα καλύτερο αύριο για τα παιδιά μας».